

Η Α.Θ.Μ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΠΟΥΡΚΙΝ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΑΣ

Τήν Παρασκευήν, 19^η Ἰανουαρίου/1^η Φεβρουαρίου 2019, τό Πατριαρχεῖον ἐώρτασε τήν μνήμην τῆς θεραπείας τῶν 10 λεπρῶν ὑπό τοῦ Κυρίου (Λουκ. ιζ´ 12-19) εἰς τόν τόπον τῆς θεραπείας αὐτῶν βορείως τῆς Νεαπόλεως τῆς Σαμαρείας, εἰς τόν ὁποῖον ὑπάρχει καί παρεκκλήσιον ἐκτισμένον ἐντός τῶν λελαξευμένων βράχων, εἰς τήν κοιλότητα τῶν ὁποίων διέζων ἀπομεμονωμένοι οἱ 10 λεπροί, ὅπως ἡ κοινωνία τότε ἐπέβαλλε.

Εἰς τόν τόπον τοῦτο καί εἰς τό παρεκκλήσιον τοῦτο ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν τήν πρωίαν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, καί τοῦ ἡγουμένου τῶν Ποιμένων Ἀρχιμανδρίτου Ἰγνατίου καί Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καί ἄλλων διακόνων καί προσευχομένων πολλῶν πιστῶν, προσελθόντων ἐκ τῶν παρακειμένων κωμῶν, ἐνοριῶν, τοῦ Τουμπᾶς τῶν Ραφιδίων καί τοῦ Ζαπάμπδε.

Πρός τούτους ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται ἐλληνιστί:

«Καί εἰσερχομένου αὐτοῦ (τοῦ Ἰησοῦ) εἷς τινα κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροί ἄνδρες, οἱ ἔστησαν πόρρωθεν καί αὐτοί ἦσαν φωνήν λέγοντες: Ἰησοῦ ἐπιστάτα ἐλέησον ἡμᾶς»,

(Λουκ. 17, 12 – 13)

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ κατηύθυνεν σήμερον τά διαβήματά μας εἰς τόν ἱερόν τοῦτον τόπον τῶν δέκα λεπρῶν γνωστόν ὡς *Burkin*, ἵνα καί ἡμεῖς εὐγνωμόνως δοξάσωμεν Αὐτόν ἐορτίως καί εὐχαριστιακῶς.

Ὁ ἱερός οὗτος τόπος τοῦ Μπουρκίν δέν ἀναγνωρίζεται μόνον ὡς ὁ τόπος τῆς θεραπείας τῶν δέκα λεπρῶν, ὡς ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ἀλλά καί ὡς τόπος μαρτυρῶν, ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὡς τέλειος θεός καί τέλειος ἄνθρωπος εἶναι Αὐτός, ὁ ὁποῖος κατά τόν προφήτην Ἡσαΐαν «τάς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε καί τάς νόσους ἐβάστασεν», (Ματθ. 8,17)· καί ἀλλαχοῦ λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς «διήρχετο δέ μᾶλλον ὁ λόγος περί αὐτοῦ καί συνήρχοντο ὄχλοι πολλοί ἀκούειν καί θεραπεύεσθαι ὑπ’ Αὐτοῦ ὑπό τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν», (Λουκ. 5,15).

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἀπλῆ παραβολή, ἀλλά γεγονός, τό ὁποῖον ἐγένετο ἐν τόπῳ καί χρόνῳ. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ὁ *Rum Orthodox* ἀρχαῖος οὗτος βυζαντινός ναός εἶναι ἐκτισμένος ἐπὶ τῶν σπηλαίων ἀπομονώσεως τῶν 10 λεπρῶν, εἰς κώμην τινά, ἀπ’ ὅπου διήρχετο ὁ Ἰησοῦς διά μέσου Σαμαρείας καί Γαλιλαίας, πορευόμενος εἰς Ἱερουσαλήμ,

(Λουκ. 17).

Ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ καί τό ἄπειρον Αὐτοῦ ἔλεος παρέχεται εἰς κάθε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐμπιστεύεται Αὐτόν. Οἱ δέκα λεπροί ὅλοι μαζί ἐξέβαλαν κραυγὴν ἱκανὴν λέγοντες: «Ἰησοῦ ἐπιστάτα ἐλέησον ἡμᾶς», (Λουκ. 17,13). Καί ἡ μεγάλη αὐτὴ κραυγὴ, δηλονότι φωνὴ τῶν λεπρῶν ἦτο φωνὴ ἰκεσίας καί φωνὴ ἐπικλήσεως ἐν ἀληθείᾳ, ὡς ἐρμηνεύει καί ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος: «Καί τῷ μὲν τόπῳ πόρρῳ ἵσταντο τῇ δέ ἰκεσίᾳ ἐγγύς ἐγένοντο· ἐγγύς γάρ καί πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις αὐτοῦ ἐν ἀληθείᾳ». Ὁ δέ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος λέγει: «καί περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν καί κηρύσσων τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καί θεραπεύων πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ», (Ματθ. 4,23).

Οἱ δέκα λεπροί ζητοῦν τό ἔλεος τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ: «Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς», (Λουκ. 17,13), διότι ἐμπιστεύονται τόν Χριστόν, εἰς τόν ὅποιον καί ἀναθέτουν τόν ἑαυτόν τους καί τὴν θεραπείαν αὐτῶν. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου «ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ», (Ψαλμ. 102, 15), ὅταν ἀντιμετωπίζει σοβαρά καί ὀδυνηρά προβλήματα ὑγείας σωματικῆς καί ψυχικῆς δέν δύναται νά στηρίζεται εἰς τόν ἑαυτόν του, τόν ὁποῖον βλέπει νά καταρρέῃ καί νά διαλύηται. Αὐτόν ἀκριβῶς τόν καταρρέοντα καί διαλυόμενον ἑαυτόν τόν ἐμπιστεύεται εἰς τό ἔλεος καί τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ θεοῦ, ὁ ὅποιος «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α΄. Τιμοθ. 2,4).

«Κύριε ὁ θεός μου ἐκέκραξα πρὸς Σέ καί ἰάσω με. Κύριε ἀνήγαγες ἐξ ᾄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον», (Ψαλμ. 29, 2-3). Κύριε καί θεέ μου ἔκραξα πρὸς Σέ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ μου καί μέ ἐθεράπευσες. Ναί Κύριε, ἐκ τῶν προθύρων τοῦ ᾄδου ἐπανεφέρες τὴν ζωὴν μου, μέ ἔσωσες, διότι δέν μέ ἐσυγκαταρίθμησας μετὰ τῶν νεκρῶν, τῶν φερομένων εἰς τόν τάφον, ἀναφωνεῖ ὁ Προφητὰναξ Δαυὶδ εὐχαριστῶν τόν θεόν μετ' εὐγνωμοσύνης.

Εἷς δε ἐξ αὐτῶν τῶν λεπρῶν, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τόν θεόν καί ἔπεσε ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τούς πόδας τοῦ Ἰησοῦ εὐχαριστῶν Αὐτόν καί αὐτός ἦν Σαμαρεῖτης», (Λούκ.17 15-16) δηλαδή ἀλλογενής. «Ὁ Σαμαρεῖτης, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, «διὰ τό ἐξ Ἀσσυρίας κατάγειν τό γένος ἦν ἀλλογενής». Οὗτος ὁ ἀλλογενής Σαμαρεῖτης ἐκφράζοντας τὴν εὐχαριστίαν καί τὴν εὐγνωμοσύνην εἰς τόν Χριστόν καί δοξάζοντας τόν θεόν ἀφ' ἐνός μὲν ἀναλαμβάνει τὴν ἀνάστασιν τῆς ὑπάρξεώς του, ἀφ' ἐτέρου δέ ἀνακαλύπτει τὴν σωτηριώδη δύναμιν τῆς πίστεως ἀκούοντας εἰς τούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ λέγοντος: «ἀναστάς πορεύου, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε», (Λουκ. 17, 19).

Ἀντιθέτως ἡ ἀγνωμοσύνη καί ἀχαριστία τῶν ἐννέα λεπρῶν: «οὐχί οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δέ ἐννέα ποῦ», (Λουκ. 17,17) κατὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Ἰησοῦ ἐπανεφέρουν αὐτούς εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀμαρτίας, τουτέστιν εἰς τὴν ἀσθένειαν τῆς ψυχῆς ἢ καλύτερον εἰπεῖν εἰς τὴν λέπτωσιν τῆς ψυχῆς· καί τοῦτο, διότι ἡ ἀχαριστία εἶναι ἀμαρτία, ἡ ὁποία παραθεωρεῖ τόν φιλόανθρωπον καί εὐεργέτην θεόν καί προβάλλει τὴν ἀφροσύνην τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰδού, ἀγαπητοί μου, διὰ τί ὁ Μέγας καί σοφός Παῦλος παραγγέλλει εἰς τόν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον καί οὐχί μόνον, ἀλλὰ εἰς πάντας ἡμᾶς λέγων: Τοῦτο δέ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί· ἔσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαντοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσιν

ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, (Β΄ Τιμ. 3,2) ... ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι· καὶ τούτους ἀποτρέπου. (Β΄ Τιμ. 3, 5).

Ἡμεῖς ὡς μέλη τοῦ μυστικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἀπολαμβάνουμε τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν θεραπείαν τὴν ὁποίαν ἐπέφερε ὁ ἔνσαρκος Θεῖος Λόγος, ὁ Χριστός, «εἰς πᾶσαν τῇ λεπρωθεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων», ὡς διδάσκουσι οἱ ἅγιοι Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας.

Τὴν θεραπείαν ταύτην τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν ἡμῶν ἀσθενειῶν ἐπιτυγχάνομεν ἐντός καὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι τό θεραπευτήριον καὶ ἰατρεῖον πάντων τῶν μετὰ φόβου πίστεως καὶ ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ καθαρᾶς συνειδήσεως συμμετεχόντων ἐν τῇ λειτουργικῇ καὶ μυστηριακῇ ζωῇ αὐτῆς.

Ὁ ἰδικός μας τρόπος «δοῦναι δόξαν καὶ εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ» εἶναι τό παράγγελμα τοῦ Θεοῦ Παύλου λέγοντος: «νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργήν, θυμόν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν· μή ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου οὐκ ἔστι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομή καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός», (Κολ. 3, 8-11). Ἀμήν.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἐνεκαινίασε τὴν ὑπὸ τοῦ ἐπιστάτου μοναχοῦ Βησσαρίωνος ἀνεγερθεῖσαν νέαν αἵθουσαν προοριζομένην διὰ το ἡγούμενεῖον, τὴν τράπεζαν καὶ ἐκκλησιαστικὰς ἐκδηλώσεις.

Τὴν Μεσημβρίαν ὁ μοναχὸς Βησσαρίων παρέθεσεν εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τό ἐκκλησίασμα τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας